

Trettioandra söndagen under året 2023

”Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden! (Ps 63:2). Gud längtar mer efter oss än vi längtar efter honom. När det äntligen går upp för oss att han har denna brinnande längtan efter oss, svaga och otillräckliga som vi är, då förändras allt. Människan längtar alltid efter att bli älskad och accepterad som den hon är. Ingen utom Gud kan tillfredsställa denna vår djupaste längtan. Alla andra kan göra oss besvikna, och det med rätta, eftersom vi måste lära oss att förstå att det bara är Gud som kan släcka vår brinnande längtan och törst efter kärlek. När det väl går upp för oss, då börjar vår själ att törsta efter den levande Guden.

Det är detta som är själva visheten, att vi litar på att det bara är Gud som i sig själv är kärlek och vill ge oss del av den. När vi tar till oss denna vishet, då klarnar vår blick på verkligheten, på hur vi skall leva och handla. Då bedömer vi allt i tillvaron utifrån Gud och hans måttstock, efter hans ord och bud. ”Strålände och oförgänglig är visheten... Längtar man efter henne, ger hon sig först till känna” (jfr Vish 6:12-13). I Gud blir vår längtan efter vishet mättad, men samtidigt drivs vi att längta efter mer. Vårt begär efter Guds vishet, efter att komma honom nära och överväldigas av hans helighet och härlighet kan aldrig mättas. Ju mer vi får därav, desto mer vill vi ha. Det finns ingen gräns för hur nära vi kan komma Gud och hur mycket vi kan få av hans vishet och kärlek.

Allt detta kan vi se i de heligas liv. Ju mer de får av Gud, desto mer inser de sin egen fattigdom och svaghet. Men detta ger dem ännu mer glädje och mer längtan och törst efter den levande Guden. Det är bara i den eviga härligheten som vårt begär efter Gud, vår längtan och vår törst efter Gud kan stillas. Det är bara där vi kan få se Gud sådan han är i sig själv. Här nere får vi nöja oss med att törsta, längta och hoppas.

För att ändå komma oss till mötes i vår längtan och törst, har Gud valt att bli människa. Så stor är hans längtan efter oss att han måste komma oss till mötes som människa. Gud vill möta oss på vår egen mark. Han vill så att säga göra sig jämställd och jämbördig med oss – av nåd. När Jesus kommer till oss och ger sig åt oss, blir vår törst efter den levande Guden mer konkret och förståelig. I Jesus får vi se Fadern. I Jesu ord och handlingar anar vi djupen och vidden i Guds vishet och kärlek. I hans mänskliga gestalt får vi tillbe Guds mysterium och lära känna hans hemlighet, hans mysterium. I allt som vi får se i Jesus och höra i hans ord blir visheten tydlig och förståelig. Därför vördar vi allt i Jesu livshistoria alltifrån födelsen till döden på korset. Vår egen livshistoria blir upplyst och förvandlad i mötet med Jesus och hans historia. Han är nyckeln till livets alla mysterier. Han är själva Visheten som lyser upp allt i vår mänskliga existens. Därför törstar och längtar vi efter honom mer och mer.

I Jesu död och uppståndelse, i påskens mysterium, får vi den nyckel vi behöver för att förstå tillvarons innersta hemlighet. Jesus tar på sig den del av existensen som vi aldrig kan klara av på egen hand: lidande, död, synd. Han går igenom allt detta och besestrar dödens makt. Han öppnar genom sin uppståndelse portarna till den eviga härligheten, till det sanna livet. ”Om Jesus har dött och uppstått, vilket vi tror, då skall Gud genom Jesus föra till sig de avlidna tillsammans med honom...och sedan skall vi alltid vara med honom” (jfr 1 Thess 4: 14, 17), I Jesus får vi alltid förbli kvar. Redan här på jorden är vi genom dopets nåd inlemmade i honom som lemningar i hans mystiska kropp, kyrkan. Vi lever i och genom honom, men i trons dunkel. En gång skall vi se klart och tydligt vad detta innebär, när vi väl nått fram till den eviga härligheten som han öppnat för oss genom sin uppståndelse.

I dagens evangelium möter vi två slags människor. I grund och botten har vi alla en viss likhet med båda dessa grupper: de oförståndiga likaväl som de kloka och visa jungfrurna. Det gäller att satsa på rätt häst i vårt liv! Vi glömmer så lätt att vi är skapade och kallade att törsta efter den levande Guden. I vår tid är det ofta helt andra ting som man törstar och längtar efter: dyra märkeskläder och klockor, snabba bilar, snygga killar och tjejer, helst också rika. De gamla avgudarna lever ännu: pengar, sex och makt. De oförståndiga vet precis vad de vill ha och längtar efter. Det märkliga är att det aldrig blir riktigt nöjda. Det finns alltid något bättre och finare att längta efter. Detta faktum kan ibland väcka dem ur deras trollbundenhet, så att de – till egen och andras häpnad – börjar likna de visa och förståndiga jungfrurna som vakar i bön och törstar efter den levande Guden. Lyckligtvis är det aldrig för sent att lära sig att längta och törsta på rätt sätt, alltså efter Gud och hans vishet.

Vi får vara tacksamma att Jesus varnar oss. Vi behöver hans stränga och allvarliga ord. Också kyrkan, som den goda och kloka moder hon är, måste ibland ta itu med hårdhandskarna. Liksom Jesus själv vill hon väcka oss ur syndens och själviskhetens sömn: ”Håll er därför vakna. Ni vet inte när dagen och timman är inne” (Matt 25:13). Det är en av livets viktigaste uppgifter att inrikta vår längtan och törst, vårt begär och våra behov på den levande Guden – och inte på något skapat. Johannes av Korset talar om *apetito* – vi har aptit på så mycket. Men denna aptit måste renas och inriktas på Gud. Det är det som är vishet. Visst får vi glädja oss åt allt som är fint och vackert i skapelsen, men vi får inte fastna där och dyrka det skapade som en avgud. Vi måste vaka och hoppas på Gud. Vi kan inrikta vår aptit och törst på den levande Guden. Då upptäcker vi till vår förundran att det är den levande Guden som längtar och törstar efter oss. Så viktiga är vi för honom. Då är frågan för oss: hur viktig är den levande Guden för oss?